

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Den offentlige sektor vil i 2007 købe varer og tjenesteydelser for ca. 140 mia. kr., svarende til 8 pct. af BNP. Det giver det offentlige meget store muligheder for at påvirke den private sektor, så denne udvikler teknologier og produkter af høj standard, når det gælder miljø, energiforbrug, sundhed og arbejdsmiljø – teknologier og produkter, som også vil kunne sælges til andre og eksporteres og hermed bidrage til at skabe fremtidens job. Samtidig opnås gevinster, når det gælder miljø, energi, sundhed og arbejdsmiljø.

Der er naturligvis også andre hensyn at tage, når der købes ind. Der skal helst være tale om god kvalitet til en fornuftig pris. Rigsrevisionen har afgivet beretning den 13. maj 2006, jf. <http://www.folketinget.dk/BAG-GRUND/statsrev/1305.htm>. Beretningen viser, at den nuværende regering ikke har gjort nok for at effektivisere statens indkøb. Det har finansministeren taget op og på den baggrund stillet forslag til effektiviseringer, men desværre kun det. Intet tyder på, at finansministeren har tænkt sig at tage hensyn til miljø m.v. i den nye indkøbsstrategi.

Grøn indkøbspolitik har ikke været effektiv

Grønne indkøb indgik som en indikator i SR-regeringens strategi for bæredygtig udvikling, men den blev taget ud, da VK-regeringen reviderede strategien. Det har dog i en del år været og er stadig på papiret obligatorisk for statsinstitutioner at have en grøn indkøbspolitik, men der er ingen kontrol med, at det sker. Indtil 2001 var der en delvis opgørelse for statens vedkommende i de årlige miljøvurderinger af finansloven, men siden da har der intet været, så det er svært at danne sig et overblik.

Der er brug for at stramme op, og når det gælder offentlige indkøb, er der gode grunde til at fastsætte centrale regler, der eventuelt kan suppleres med en særlig grøn indkøbspolitik for de institutioner, hvor dette er relevant.

Centralt fastsatte regler er en fordel i mange tilfælde

Centrale regler har dels den fordel, at man sparer en masse administrativt arbejde – der er ingen grund til, at mange offentlige institutioner hver for sig tager stilling til f.eks., hvor energieffektiv en fotokopimaskine skal være – dels betyder de, at det offentlige kan gå foran i bestræbelserne for at skabe et stærkt hjemmemarked for produkter, der lever op til høje krav med hensyn til miljø, energi, sundhed og arbejdsmiljø. Det er nemlig langt nemmere for virksomhederne at overskue end en masse decentrale beslutninger.

Forslagsstillerne mener, at reglerne bør forhandles med KL og Danske Regioner, og at de derefter skal gælde for hele den offentlige sektor, idet kommuner, regioner, selvejende institutioner m.v. skal kompenseres for eventuelle nettomerudgifter gennem DUT-princippet eller lignende. Ved at give kommuner og regioner adgang til at deltage i de indkøbsaftaler, staten forhandler, vil der dog kunne spares store beløb, således at merudgifterne bliver meget beskedne.

Produkter omfattet af offentlige indkøbsaftaler skal naturligvis leve op til kravene, således at den enkelte institution har sikkerhed for, at den overholder reglerne, når den bruger disse aftaler. Hvis institutionen køber ind uden om aftalerne, har institutionens ledelse selv ansvaret for, at reglerne bliver overholdt.

Grønne indkøb kan være billigst

Der skal ikke kun tages hensyn til miljø, energi, sundhed og arbejdsmiljø, når der købes ind. Forslagsstillerne mener, at der skal tages hensyn til det hele, også til prisen. Men i mange tilfælde er det mest økonomiske faktisk at tage brede hensyn.

Et oplagt eksempel er energiforbruget, hvor det ikke nytter at købe lidt billigere ind, hvis energiregningen svulmer.

Også når det gælder f.eks. rengøringsmidler, kan det være billigst i længden at købe produkter uden farlig kemi, fordi man fjerner en kilde til arbejdsmiljøproblemer. Her er det dog ikke sikkert, at det er billigst for den enkelte offentlige institution. Omkostningerne ved et dårligt arbejdsmiljø findes måske i sund-